

הַחֶכֶם שֶׁלֹּא וְתָר עַל הָאֵמֶת

סְפֹרוּ וּגְבוּרָתוֹ שֶׁל עֶקֶבֶיָּא בֶן מִהֶלֶלְיָא

עֲקֵבִיָּא בֶּן מַהֲלֵלָאֵל הָיָה צַדִּיק מְיֻחָד בְּמִינוֹ.
כָּל חַיָּיו הוּא חָשַׁב רַק עַל דְּבַר אֶחָד: אֵיךְ לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹן ה' בְּאַהֲבָה שְׁלֵמָה
וּבִירָאת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, בְּלִי לְחֹפֶשׁ כְּבוֹד מִבְּנֵי אָדָם.

בְּאַרְבָּעָה דְּבָרִים בִּהְלָכָה, עֶקֶב־יָא חָשַׁב אַחֲרַת מְכָל שְׂאָר הַחֲכָמִים.
הוּא שָׁמַר עַל הַמִּסְרָת שֶׁקִּבֵּל מִרְבוּתָיו וְהִחֲזִיק בְּאַמֶּת שְׁלוֹ מִתּוֹךְ נְאֻמֹּת לֵה'.

הַחֲכָמִים הֶצִיעוּ לוֹ תַּפְקִיד עָצוּם: "חֲזִיר בָּךְ מֵאַרְבַּעַת
הַפָּרֹת הַדְּבָרִים שֶׁהֵייתָ אֹמֵר, וְנַעֲשֶׂה אוֹתָךְ אֶבֶר בֵּית דִּין לְכָל יִשְׂרָאֵל!
"זֶהוּ הַכָּבוֹד הַגָּדוֹל בְּיוֹתֵר שֶׁאָדָם יְכוּל לְקַבֵּל."

עֲקֹבִיָּא עֶצֶם אֶת עֵינָיו וְהִתְפַּלֵּל בְּלִבּוֹ.
הָאֵם שָׁוָה לְשִׁקָּר וּלְוִיתֵר עַל הָאֻמָּת שֶׁל תּוֹרַת ה', רַק כִּדִּי
שֶׁבָּנִי אָדָם יִתְּנוּ לוֹ כֶּסֶּא מְכֻבָּד וְתִפְקִיד חָשׁוּב?

מוטב לי להקרא שוטה כל ימי,
ולא לעשות שעה אחת רשע לפני המקום.
עקביא בחר בה! הוא סירב לשנות את האמת בשביל שררה וכבוד.

כבוד מבני אדם

האמת ורצון ה'

בְּגִלָּל שְׁהִתְעַקֵּשׁ שְׁלֹא
לְוֹתֵר עַל שְׁמוּעָתוֹ,
הִלִּידִי', גָּזְרוּ עָלָיו
'נְדֻי' וְהוּא יָשָׁב
בְּבִידוּד.

אֶךְ עֶקְבִּיָּא הָיָה שְׁלֹו
וְשִׁמְחָ. הוּא יָדַע
שְׁאֶפִּילוּ אִם הוּא לְבַד
בְּעוֹלָם, הוּא נִמְצָא
יַחַד עִם ה'.

הַחֲכָמִים יִדְעוּ אֶת גְּדֻלָּתוֹ. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר: חֶסֶד וְשָׁלוֹם שֶׁעַקְבִּיאַ נְתַנָּדָה!
אֵין הָעֶזְרָה נִנְעָלָת בְּפָנָי כָּל אָדָם מִיִּשְׂרָאֵל בְּחֻכָּמָה וּבִירָאָה חֵטָא כַּעֲקִבִּיאַ!

שָׁנִים חָלְפוּ. לִפְנֵי פְּטִירָתוֹ
בְּרֹגַע קְדוֹשׁ שֶׁל אֹר,
אִר, קָרָא עֶקֶבְיָא לְבָנוֹ
שֶׁיֵּשֵׁב לִיד מִטָּתוֹ.

הוא רצה למסור לו דָּרָךְ
חַיִּים וְצוּאָה רוּחָנִית.

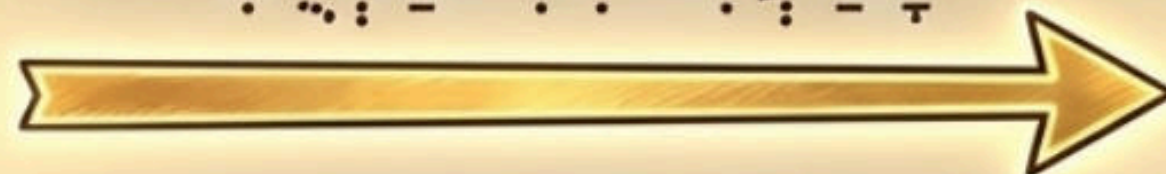

בני, חזור בכ בארבעה
דברים שהייתי אומר!

עֲקֹבִיָּא צֹוֶה עַל בְּנוֹ צְוִי מִפְתִּיא. הֵבֵן נְדָהֶם וְשֹׁאֵל:
אָבֹא, וְלָמָּה אֶתָּה לֹא חֲזַרְתָּ בָּךְ? הֲרִי שְׁלֵמָתָ מְחִיר יָקָר עַל כָּךְ!

שָׁמַעְתִּי מִפִּי הַמְּרִבִּים

מִפִּי הַיָּחִיד

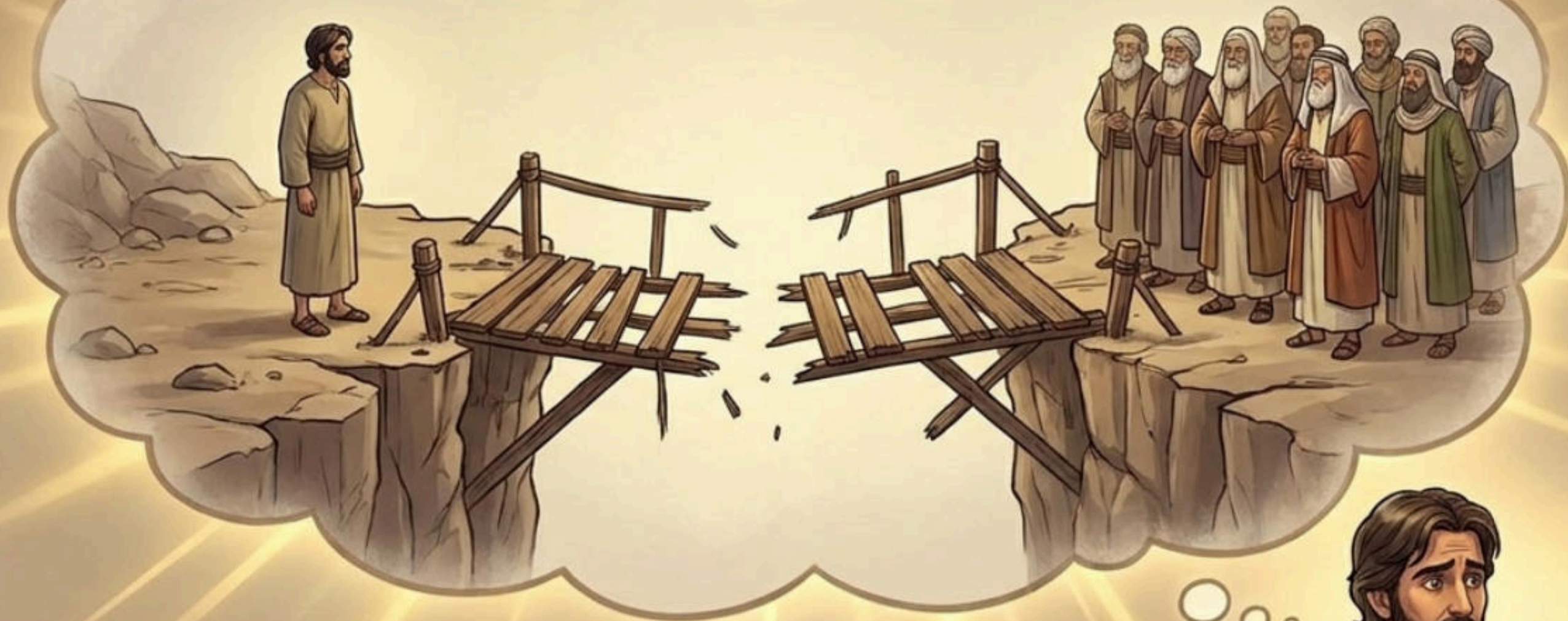

וְהֵם שָׁמְעוּ מִפִּי הַמְּרִבִּים

הַסִּבִּיר עֵקֶבֶת־אֲנִי קִבַּלְתִּי מִסֵּפֶר חֲכָמִים, לָכֵן שָׁמַרְתִּי עַל הַמְּסֹרֶת שְׁלִי. אֲבָל
אַתָּה שָׁמַעְתָּ רַק מִמֶּנִּי, בְּעוֹד חֲכָמִים רַבִּים אוֹמְרִים אֲחֶרֶת. מוֹטָב שְׁתַּעֲזוֹב
דְּבָרֵי יָחִיד וְתֹאחֶז בְּדִבְרֵי הַמְּרִבִּים! זֹהִי עֲנוּהַ אֲמַתִּית.

הֵבֵן בִּקְשׁ מֵאָבִיו טוֹבָה אַחֲרוֹנָה שְׁתַּעֲזֹר לוֹ בַּחַיִּים:

אָבֹא, פִּקֹּד עָלַי אֶת חֲבֵרִידָה! – הַמֶּלֶץ עָלַי לַחֲכָמִים הָאַחֲרִים כְּדֵי
שִׁקְרָבוּ אוֹתִי וַיִּתְּנוּ לִי כָבוֹד בְּזָכוֹתָהָ.

עֲקֹבִיָּא סֵרֵב: אֵינִי מִפְקִיד!
הֵבֵן נִבְהֵל מְאֹד וְשָׁאַל: אָבֹא, שְׁמָא עוֹלָה מִצָּאתָ בִּי? – הֲאִם לֹא הִמְלִצְתָּ
כִּי עָשִׂיתִי מִשְׁהוּ רָע וְאֲנִי לֹא רָאוּי?

עֲקֵבִיא חַיִּךְ בְּאַהֲבָה וְגָלָה אֶת סוֹד הַהֲצִלָּה:

לֹא! אֵלֶּא: מַעֲשֵׂיךְ יִקְרְבוּךְ וּמַעֲשֵׂיךְ יִרְחֲקוּךְ!
אֵין קִצּוּרֵי דֶרֶךְ. הֵתִתְקַרְבוֹת לֵה' תְּלוּיָה רַק בַּמַּעֲשִׂים הַטּוֹבִים שְׁלָךְ בְּעֶצְמָךְ!

לְמַדְנוּ מֵעֲקֵבִיָּא בֶן מִהֶלְלָא:

אָנוּ עֲבָדִים רַק שֶׁל ה', בּוֹחֲרִים בְּאַמֶּת וְלֹא מְחַפְּשִׁים כְּבוֹד, וְזוֹכְרִים
שֶׁרַק הַמַּעֲשִׂים שֶׁלָּנוּ בּוֹנִים אֶת הַקֶּשֶׁר הָאִישִׁי שֶׁלָּנוּ לְאֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים!

